

Arrest

**nr. 342 966 van 17 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 augustus 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A. S. dient op 14 december 2015 een verzoek om internationale bescherming. Hij wordt op 29 augustus 2017 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. De heer A. S. verkrijgt op 19 april 2023 de Belgische nationaliteit.

1.3. Op 21 september 2023 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging als echtgenote van de heer A.S. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 6 februari 2024 geweigerd, omwille van het ontbreken van een geldig bewijs van de huwelijksband.

1.4. Op 21 mei 2024 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een visum lang verblijf als echtgenote van een Belgische man. Op 24 oktober 2024 wordt de afgifte van het gevraagde visum, na een negatief advies van de procureur des Konings, opnieuw geweigerd.

1.3. Op 19 maart 2025 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een visum lang verblijf als echtgenote van een Belgische man. Op 1 augustus 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie opnieuw om de afgifte van het gevraagde visum te weigeren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op datum van 19/03/2025 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door [S.,S.] [°xx.xx.2003] van Afghaanse nationaliteit, om haar echtgenoot [S.,A.] [°xx/xx/1995] , en van Belgische nationaliteit, in België te vervoeegen;

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde Afghaanse huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 26/12/2024 voor een huwelijk dat plaatsvond op 26/11/2024.

Overwegende dat betrokkenen opnieuw gehuwd zijn op 26/11/2024 en hun vorige huwelijksakte officieel hebben laten annuleren. Uit de huidige huwelijksakte blijkt dat mijnheer aanwezig was op het huwelijk en bij de registratie van de huwelijksakte.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat er in verband met de erkenning van hun huwelijk al een advies werd gevraagd aan de Procureur des Konings; Ik verwijs hierbij ook naar de vorige beslissing dd. 24/10/2024 betreffende betrokkene haar vorige visumaanvraag. In deze beslissing werd reeds verwezen naar het advies van de Procureur des Konings dd. 21/10/2024. In dit advies stelde de procureur dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvraagster.

In huidige visumaanvraag worden er geen (nieuwe) elementen voorgelegd die van dien aard zijn om een nieuw advies aan de Procureur des Konings te vragen. Er worden met andere woorden geen bewijzen voorgelegd die aantonen dat betrokkenen een duurzame relatie zouden onderhouden.

De erkenning van hun huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoekers zijn van mening dat hun huwelijksakte erkend moet worden op grond van art. 27 W.I.P.R. aangezien zij niet strijdig is met de internationale openbare orde zoals vervat in artikel 21 W.I.P.R.

Art 21 W.I.P.R. bepaalt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Zowel uit de memorie van toelichting bij het Wetboek internationaal privaatrecht als uit de Circulaire betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut blijkt dat deze bepaling restrictief moet toegepast worden. In het wetboek zelf is bepaald dat er sprake moet zijn van een bepaling van buitenlands recht die tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Met openbare orde wordt de internationale openbare orde bedoeld. Dit begrip huldigt de zogenaamde functionele of gematigde opvatting van de openbare orde, aangezien de toepassing van de uitzondering geen veroordeling van het buitenlands recht wegens de inhoud ervan vormt, maar de vaststelling dat dit laatste recht onmogelijk kan worden toegepast wegens de gevolgen ervan voor een specifiek geval. In dit verband is de openbare orde van het internationaal privaatrecht beperkter dan de interne openbare orde.

Hieruit blijkt dat het uitgesloten is om de erkenning van een akte te weigeren omwille van het eenvoudige verschil tussen de vreemde en de Belgische opvattingen en normen. De weigering van erkenning is alleen aan de orde indien het verschil tussen de twee rechtsordes zodanig belangrijk is dat het onmogelijk wordt om met de buitenlandse akte rekening te houden.

Volgens art. 27 W.I.P.R. is op de vormvoorwaarden van het huwelijk, het recht van de plaats waar het huwelijk plaatsvindt toepasselijk. In casu vond het huwelijk plaats in Afghanistan, waardoor Afghaanse recht dient toegepast te worden.

De DVZ heeft twijfel over dit huwelijk.

In tegenstelling tot wat de DVZ beweert, zijn er geen redenen om te twifelen aan de oprechtheid van de intenties van verzoekers bij het voltrokken huwelijk.

Verzoekers houden echt van elkaar en hebben oprecht de intentie een hechte levensgemeenschap tot stand te brengen. Ze zijn getrouwd en willen nu samen een gezin opbouwen.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers samen toekomstplannen hebben.

Het komt trouwens niet toe aan verzoekers om aan te tonen dat zij de intentie hebben een echt huwelijk aan te gaan.

De bewijslast van het tegendeel rust op de DVZ, en deze faalt in zijn bewijs.

Het argument van de DVZ in de vorige visumaanvraag van verzoeker – mevrouw kan niet gehoord worden door onze ambassade gezien de situatie in Afghanistan, is niet ernstig.

« En raison de la situation politique actuelle en Afghanistan, il n'a pa été possible de réaliser une interview de Madame. »

Mevrouw stelt dat ze dat kan begrijpen dat Taliban haar rechten schenden omdat ze geen kans van menselijkheid gegeten hebben.

Mevrouw stelt dat ze niet begrijpt dat de DVZ zomaar haar visumaanvraag afwijst zonder haar ook te horen.

De DVZ heeft in heel veel dossiers aan de ambassade van Brussel in Islamabad de opdracht gegeven om dit te doen.

Waarom niet in dit geval?

Verzoekers hebben 2 keer visumaanvraag tot gezinsherenging ingediend. De referentiepersoon is naar het land van herkomst gereisd.

Ze hebben een groot huwelijksfeest gegeven waarin honderden mensen aanwezig waren. De video fragmenten van dit feest zal tijdens de zitting neergelegd worden.

Verzoekers wensen ter staving van deze elementen te verwijzen naar de volgende stukken: Foto's van de reis van de referentiepersoon naar Afghanistan, foto's van verzoekers samen, foto's van het huwelijksfeest en bewijzen van geldtransacties tussen de referentiepersoon en mevrouw. (stuk 3 en 4)

Gelet op al deze elementen is het dan ook onmogelijk te besluiten dat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van de schijnhuwelijk.

Ook in het licht van de indicatoren schijnhuwelijk die in de omzendbrief betreffende de strijd tegen schijnhuwelijken en schijnsamenwoningen worden genoemd, kan men moeilijk van een schijnhuwelijk spreken:

1. Verzoekers verstaan elkaar wel, ze spreken dezelfde taal.
 2. Verzoekers hebben voor de visumaanvraag met elkaar verloofd en religieus getrouwd. Verzoekers hebben regelmatig contact met elkaar.
 3. Geen van de verzoekers woont duurzaam samen met iemand anders.
 4. Verzoekers kennen elkaars naam en nationaliteit.
 5. Verzoekers zijn wel degelijk op de hoogte van elkaars professionele toestand.
 6. Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen niet uiteen. (niet van toepassing omdat mevrouw is niet gehoord geweest door de ambassade)
 7. Er werd geen som geld beloofd bij het aangaan van het huwelijk.
 8. Geen van beiden oefent prostitutie uit.
- Geen van beiden heeft het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning reeds geopend voor een of meerdere andere personen.
9. Geen van beiden heeft reeds een of meer pogingen gedaan om een schijnhuwelijk of een schijn-wettelijke samenwoning te sluiten.
 10. 1ste verzoeker heft nooit geprobeerd zich in België te vestigen. Behalve de procedure gezinshereniging met de heer [S.].
 11. Er is geen tussenpersoon opgetreden.

Bovendien stelt bovenvermelde omzendbrief duidelijk dat slechts een combinatie van o.m. de vermelde indicatoren een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd.

We kunnen dan ook concluderen dat de elementen die verwerende partij aanhaalt onmogelijk redenen kunnen vormen om de erkenning van het huwelijk te weigeren. De erkenning kan namelijk enkel geweigerd worden wanneer het resultaat ervan kennelijk onverenigbaar is met de internationale openbare orde, wat in casu niet het geval is. Er wordt door de DVZ onvoldoende rekening gehouden met alle andere elementen van het dossier.

De heer [S.] is regelmatig in contact met zijn echtgenote. Mijnheer [S.] heeft alle kosten van de procedure en het opstellen van de documenten betaald.

De heer [S.] gaat volgende maand terug naar Afghanistan om mevrouw te zien en samen tijd door te brengen.

Hieruit volgt dat het huwelijk tussen verzoekers geen schending vormt van de internationale openbare orde. Gezien het Afghaanse recht dat volgens art. 27 W.I.P.R. van toepassing is op de vormvoorwaarden, is de huwelijksakte geldig.

Verzoeker heeft daarom deze beslissing ook aangevochten bij de familierechtbank Antwerpen.

Verweerder heeft nagelaten om op een redelijke wijze te motiveren waarom hij:

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.”

2.2. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op de huidige zaak. Verzoekster beroept zich, voor de afgifte van het gevraagde visum lang verblijf, op haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgische man van wie niet blijkt dat deze zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger reeds uitoefende. De beoogde gezinshereniging valt aldus niet onder de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is op de gezinshereniging met Unieburgers, maar wel onder dat van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is dus niet dienstig.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.4. De aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen in de bestreden beslissing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze wetsbepaling geniet de echtgenoot of echtgenote van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend een recht op gezinshereniging, mits is voldaan aan bepaalde voorwaarden.

2.5. In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoekster niet in aanmerking komt voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij weigerde het in het buitenland voltrokken huwelijk tussen verzoekster en een Belgische onderdaan te erkennen, waardoor dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent. Voor het niet erkennen van het buitenlandse huwelijk maakte verweerder toepassing van artikel 27 juncto de openbare orde-exceptie van artikel 21 van het WIPR en de artikelen 46 van het WIPR en 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

2.6. Het is niet betwist dat verzoekster ter staving van haar visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij in Afghanistan in het huwelijk trad met een man met de Belgische nationaliteit. Aangezien een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, *“commentaar bij artikel 27”* in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Inter-nationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Artikel 21 van het WIPR luidt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Overeenkomstig artikel 46 van het WIPR *“worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft”*.

Artikel 146bis van het (oud) Burgerlijk Wetboek stelt vervolgens:

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

In casu wees verweerder er op dat hij inzake de (al dan niet) erkenning van het huwelijk van verzoekster bij de vorige visumaanvraag reeds een advies vroeg aan de procureur des Konings en op basis van dit (negatief) advies in de beslissing van 24 oktober 2024 reeds werd vastgesteld dat het huwelijk kennelijk uitsluitend is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster en het dus een schijnhuwelijk betreft. Verweerder stelde vervolgens vast dat in de huidige visumaanvraag geen (nieuwe) elementen worden voorgelegd die van die aard zijn om een nieuw advies aan de procureur des Konings te vragen. Hij gaf zo aan dat er geen bewijzen worden voorgelegd die aantonen dat verzoekster en haar voorgehouden echtgenoot alsnog een duurzame relatie zouden onderhouden. Hij behield aldus zijn standpunt – zoals reeds geuit in de beslissing van 24 oktober 2024 – dat de erkenning van het buitenlandse huwelijk in strijd zou zijn met de Belgische internationale openbare orde, waardoor deze wordt geweigerd en bijgevolg ook het gevraagde visum gezinshereniging andermaal moet worden geweigerd.

Verzoekster merkt weliswaar op algemene wijze op dat de erkenning van een akte niet kan worden geweigerd omwille van *“het eenvoudige verschil tussen de vreemde en de Belgische opvattingen en normen”*, zonder echter concreet te betwisten laat staan aan te tonen dat verweerder niet vermog op grond van de voormelde wettelijke bepalingen de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren wanneer hij vaststelt dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

2.7. Waar verzoekster erop wijst dat voor de vormvoorwaarden van het huwelijk het toepasselijke recht het recht is van de plaats waar het huwelijk plaatsvindt, in casu het Afghaanse recht, gaat hij er aan voorbij dat het in casu niet gaat over (het recht dat van toepassing is op) de vormvereisten voor de voltrekking van het

huwelijk (artikel 47 van het WIPR), maar wel over (het recht dat van toepassing is op) de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk die voor elke echtgenoot worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft (artikel 46 van het WIPR).

2.8. Verzoekster wenst met haar middel hoofdzakelijk te horen vaststellen dat haar huwelijk niet strijdig is met de Belgische internationale openbare orde en dus wel degelijk moet worden erkend op grond van artikel 27 van het WIPR. Zij betwist dat er (gegronde) redenen zijn om te twijfelen aan de oprechtheid van haar intenties en deze van haar "echtgenoot" bij de voltrekking van het huwelijk. Zij betoogt dat de motieven van verweerder onmogelijk redenen kunnen vormen om de erkenning van het huwelijk te weigeren. Zij verwijst naar de indicatoren van een schijnhuwelijk uit een omzendbrief betreffende de strijd tegen schijnhuwelijken en schijnsamenwoningen en stelt dat men op basis van deze indicatoren moeilijk van een schijnhuwelijk kan spreken. Zij is tevens van mening dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing had moeten worden gehoord.

2.9. Verzoekster uit met haar uiteenzetting voornamelijk kritiek op het niet erkennen door verweerder van het in Afghanistan afgesloten huwelijk.

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, is beperkt tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat hij, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, is gebonden door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een vreemdeling voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr.Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr.Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, *Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution*, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters.

Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen

waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd. Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verzoekster kan er aldus niet op aansturen dat de Raad zich zou uitspreken over de rechtsgeldigheid van haar huwelijk in België. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, in casu een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, in casu "1° vorderingen betreffende de staat van personen", staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Verzoekster weet dit ook, nu zij in haar middel aangeeft reeds een beroep te hebben ingesteld bij de familierechtbank van Antwerpen.

Zodoende dient verzoekster tegen het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering an sich tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad, wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft, geen rechtsmacht. Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte moet worden erkend in België, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de plano erkenning door een bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning werd uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden. Het staat verzoekster vrij om, in voorkomend geval, dan een nieuwe aanvraag met het oog op gezinsherenging in te dienen.

Het komt de Raad bijgevolg niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief in de bestreden beslissing dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het enig middel onontvankelijk is, voor zover het geschil zoals verzoeker dit wenst te zien beslecht in werkelijkheid betrekking heeft op een burgerlijk recht.

2.10. Waar verzoekster kritiek uit op "het argument van de DVZ in de vorige visumaanvraag" wijst de Raad er op dat verzoekster er zelf voor heeft gekozen om geen beroep in te stellen tegen de vorige weigeringsbeslissing van 24 oktober 2024 en dat zij zich in de huidige procedure niet kan richten tegen motieven die niet in de huidige bestreden beslissing zitten vervat.

2.11. In zoverre zij vindt dat het bestuur haar visumaanvraag niet kon afwijzen zonder haar te horen, wijst de Raad er nog op dat verzoekster reeds in de vorige weigeringsbeslissing op de hoogte werd gesteld van het negatief advies van de procureur des Konings dat werd gegeven zonder haar verder te horen, gelet op de moeilijke politieke situatie in Afghanistan. Zij heeft zich daar toen niet tegen verzet. Bovendien had verzoekster bij het indienen van een nieuwe aanvraag de mogelijkheid om alle nuttige stukken en informatie aangaande haar situatie voor te leggen. Er blijkt in casu echter niet dat verzoekster van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt om al haar argumenten aan het bestuur voor te leggen. De visumaanvraag van 19 maart 2025 bevat bijvoorbeeld geen begeleidende brief van verzoekster of haar advocaat met meer uitleg over haar situatie. Verzoekster laat ook na om concreet te duiden welke informatie zij nog had kunnen bijbrengen die tot een andere beoordeling had kunnen zorgen.

2.12. De Raad wijst er verder op dat verweerder in de bestreden beslissing hoofdzakelijk heeft vastgesteld dat verzoekster geen (nieuwe) elementen heeft voorgelegd "die van dien aard zijn om een nieuw advies aan de Procureur des Konings te vragen. Er worden met andere woorden geen bewijzen voorgelegd die aantonen dat betrokkene een duurzame relatie zou[...] onderhouden."

Met haar kritiek weerlegt verzoekster deze motivering niet. Zij beperkt zich voornamelijk tot blote beweringen zoals dat zij en haar echtgenoot van elkaar houden en dat zij oprecht de intentie hebben om een hechte levensgemeenschap op te bouwen. Voor zover verzoekster nog stelt dat haar echtgenoot naar het land van herkomst is gereisd en dat zij een groot huwelijksfeest hebben gegeven waarop honderden mensen aanwezig waren en dat hiervan foto's en video's worden voorgelegd, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze foto's en video's reeds voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur werden overgemaakt, waardoor verweerder hiermee geen rekening kon houden. De

regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met stukken die verzoekster pas voor het eerst voorlegt bij haar verzoekschrift. Verzoekster kan zich aldus niet dienstig beroepen op deze bijkomend bijgebrachte stukken. Ook de bij het verzoekschrift gevoegde bewijzen van geldtransacties werden trouwens niet (langer) aangebracht in het kader van de thans voorliggende visumaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt wel dat verzoekster bij haar meest recente visumaanvraag vluchttickets voor de Belgische referentiepersoon overmaakte, waaruit blijkt dat hij tickets had om van 16 november 2024 tot 22 december 2024 naar Afghanistan te reizen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat er wel degelijk rekening is gehouden met de reis van de referentiepersoon naar Afghanistan: *“Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde Afgaanse huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Afgaanse overheid op 26/12/2024 voor een huwelijk dat plaatsvond op 26/11/2024. Overwegende dat betrokkenen opnieuw gehuwd zijn op 26/11/2024 en hun vorige huwelijksakte officieel hebben laten annuleren. Uit de huidige huwelijksakte blijkt dat mijnheer aanwezig was op het huwelijk en bij de registratie van de huwelijksakte.”*

Het gegeven dat de referentiepersoon terugreisde naar Afghanistan en dit keer wel aanwezig was bij het huwelijk, wordt aldus niet betwist, maar er blijkt uit de rest van de bestreden beslissing dat verweerder dit element niet voldoende vond om een nieuw advies van de procureur des Konings te vragen omtrent het huwelijk van verzoekster en de referentiepersoon. Verzoekster laat na om hier verder op in te gaan en betwist laat staan weerlegt dit motief bijgevolg niet.

2.13. Verzoekster weerlegt met haar kritiek niet dat de bestreden beslissing kon steunen op de vaststelling dat de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend in België op grond van artikel 21 van het WIPR. De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat enig dienstig stuk over het hoofd werd gezien of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.14. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS